

HIERTA, FREDRICH GEORG LARSSON

**Åminnelse tal öfver framledne kungel.
maj:ts tro tjenare majoren ... J.W. Docken.
Hållit uti skånska fri-murare logen af F.G.H.
Tryckt i Lund, 1780. [C.G. Berling.]**

Lund
1780

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

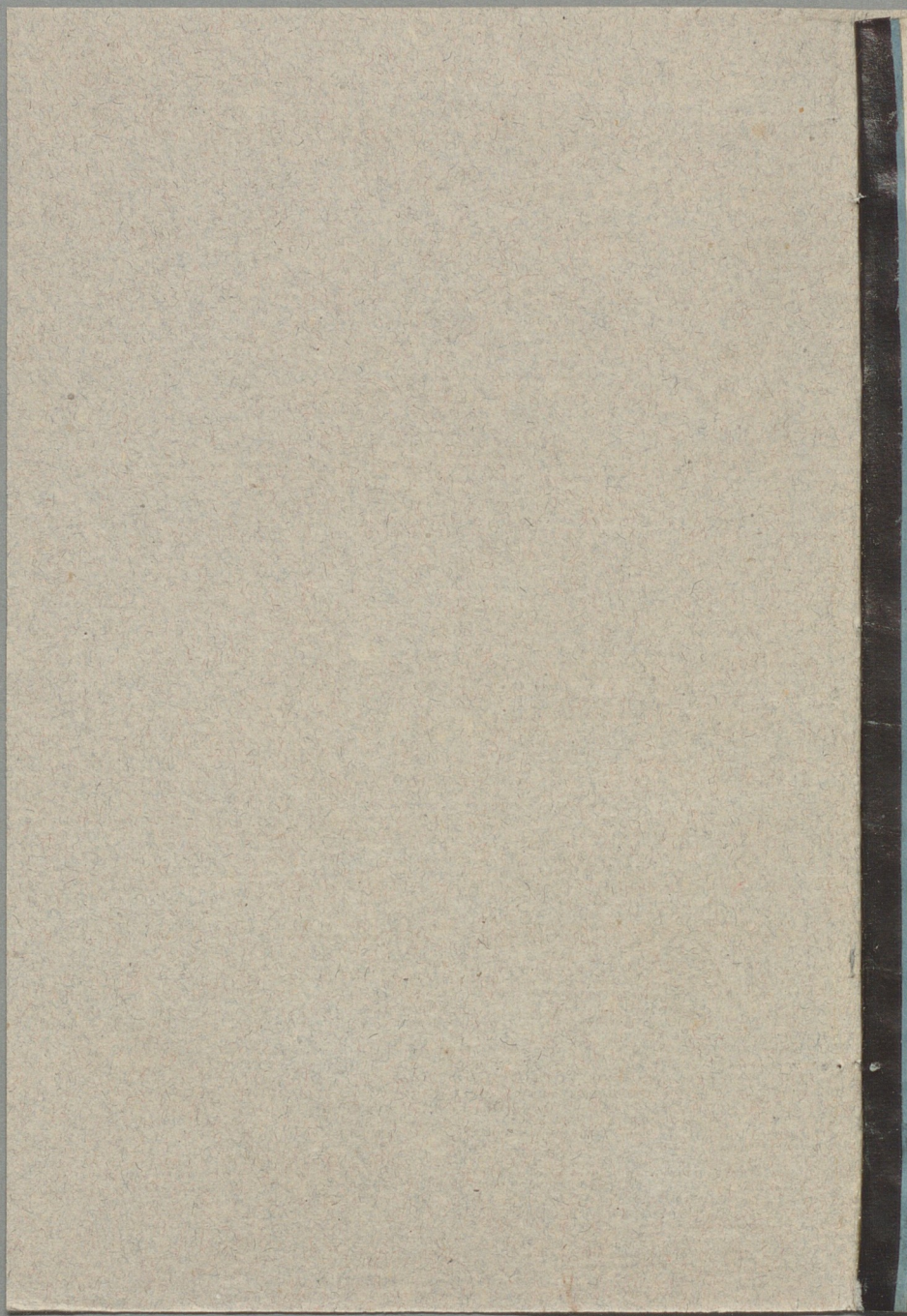
Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

DOCKEN, J. W.

Se. Saml.
Bdgr.
80,
(Br.)
1700-1829

ÅMINNELSE TAL

Öfver

FRAMLEDNE KUNGEL. MAJ:TS

TRO TJENARE

MAJOREN OCH RIDDAREN

J. W. DOCKEN.

Hållit

Uti

Skånska Fri-Murare Logen

Af

F. G. H. †

[HIERTA, F.G.]

Tryckt i LUND, 1780.

Biogr.
Ser.
(P. 2.)

1700-1829

ÄMINNISTE TAL

FRAMFÖRANDE KONGL. MAJ:STÄ

TRO TJENARE

MAJOREN OCH RIDDAREN

Mori nemo sapiens miserum dixit.

CICERO.

HÄLLER

Skapad för Århus Lagen

F. G. H. 4

Trykt i Lund, 1780.

Uti ett Land, där solens ljus ej flockat, naturen i des yttersta vanmakt, tom för lefvande varelsor, fins en dahl omgifven af mörckret. —

Cypresse lundar susa omkring dalen, ljudet håraf tyder naturens ångest, Cypressens högd är otillräckelig att klyfva mörckret.

Dahlen ligger i en ödeinark där stådse en dödlig köld regerar. Nattfoglars ohygglige låten afbryta under stundom hemskhetens tystnad, som här råder; men deras språk är förödelsens samtal.

Emellan sniö betäckte högder, stå
i dalen en Isklådd byggnad; ett tem
pel helgat åt naturens fiende, upbyg
då världen miste fullkomligheten!

Templet är rundt; des fyra Por
tar lyftade af sina hängflor.

Resande ankomma hit utan åter
vändo, slitne ur naturens Armår at
offras den förödande magten till åra
som befaller inom dessa murar.

En lampan hänger mitt i Templet
Men hennes ljken är endast en rök
lånning efter elden, och liknar en im
ma, som förlorar sig i ett moln. Mol
net är svart; och ur des våltrände sam
manhang, hörs denna röst; „ Af Jor
åst tu kommen! Våg

Väggarne i templet äro tidens yrc-
ken, dödfkallar vråkte i högar. En
kådja af visfnade händer omgifver bygg-
naden, maskar ge Kådjan en vifs lif-
aktig rörelse, men äfven denna rörelse
bidrar att upväcka fasa: Han är intet
naturlig.

Tvånne benragel vackta templets
portar. Sällan nekas intrådet; men
när få händer, skaka de fina Lior, och
på detta förfärliga vapne brak, följer ett
ljud ur templet: „Tänk på döden!

Främst innom dessa murar, syns en
förfallen grafvård. Här bor förskräc-
kelsens Konung bland de dödass ben.
Hans thron är en multnad Lik-Kista, ett

nit timglas hans Krona, ljan hans Spira, stank och förrutnelse de rökvark, honom äro helgade af varelser, dem naturens Måstare alstrat; men åter blifvit till jord igen. Kring Thronen stå siukdommar på vakt; de atbida förödelsens befallningar, värkställa dem, och föröka templets inre prydnader med svepdukar och blodige Klåden. Skuggor sväfva här af alla åldrar. Kungen och Esclaven äro i templet lika aktade. Den förre har glömt sin höghet, den senare sina slarfvor.

Åtanken af detta templet, dit tiden banat vägen för naturen, förfärrar en Vekling, men är den visas hopp. En vålnad

vålnad af döden skymtar för ett krönt
hufvud, och ett helt rike frugtar. Lian
rör på en gång Kungen och uflingen.
Den förre lämnar purpurn kan hånda
med alla kjånflor af dödens bitterhet,
den senare glåds åt sin förlofsning, och
hans elände uphör.

Mina Bröder!

Dödsens tempel är grafven. Vi
som ofta lemnat våre liflöse likar åt jor-
den skola åfven, förr eller senare bort-
båras till hvilan.

Danade till lifvet, hysse vi en med-
född affsky, för det ögnableck, då före-
nings bandet uplöses emellan oss och
naturen.

Vore intet våra väfender födde till
 misstag, fäfangans glitter, och en vanskl-
 lig åras irrblofs, ej ägde en förledande
 styrka öfver Siälen, skulle dödsbudet
 vara mindre fruktadt, tör hända oftare
 önskat, än nu, då ingen åtminstone få
 låra gifvas, som utan håpnad mottaga
 Högsta Vishetens Kallelse till ett bättre
 lif, oaktadt, hvarje dag i tiden danar ny
 möda.

För öfrigt mina Bröder! Hvad är
 döden? „ En sömn. Hela hans vål-
 „ de? - - - En skymt, qvarlemnad, då
 „ hielten af Bethlehem upstod ur graf-
 „ ven, förvandlad till en vålnad af sin
 „ första makt, då förлотten i Jerusalems
 „ tempel råmnade. A Denna

Denna händelsen stöter förnuftet, ty det var ett undervårk; men händelsens Sanning är bevittnad af forntidens högst uplyste män, hvilka just denna Sanning till styreka, gådt i döden utan håpnad.

Exemplet räcker handen åt en Christen i dödsstunden, och utom denna förvandling, återvins icke den förlorede fullkomligheten.

När världen förbytte des första utseende, beslöt Skaparen förtörnad, sitt arbete under ofullkomligheten, men det passade intet med Jehovas egenskaper att lämna sitt Måsterstycke utan förbättring. Den skedde på Måstarens be-

kost-

kostnad; „ Gud dog Sielf, och naturen
 håpnade för nåden. — Har då dödens
 skapare dödt, och i glantsen af sin up-
 penbarade Gudoms ljus, åter öpnat ofs
 vågen ur grafven till det förlorade E-
 den, hvad hopp böra vi icke åga? med
 hvad köld böra vi icke anse döden? —

Marcus Aurelius Antoninus Ro-
 merisk Keyfare, fegervinnare och mån-
 niskio-vån, dygdig af öfvertygelsen, om-
 gicks med dödsbetraktelser under hela
 glantsen af den Romerska Kronan. —
 Deras innehåll åro ypperligaste bevis,
 af denne hednings uplyste tankar, och
 förakt för döden. —

Deffe

Desse förfäringar har Keyfaren
 fielf fattadt i pennan åt efterverlden. —
 Ach att alla Christne voro Antoniner !!!

Mina Bröder!

En bortgången Broder har gifvit
 oss ämnet för denna gången, at när-
 mare nalkas grafven, och gjöra utkast
 till vår egen hvila. — Måftaren af J.
 L. Brodern DOCKEN har nedlagt sina
 värktyg, och fådt arbetslönen. Hans
 dagar i tiden åro åndade. — Vi sakne
 honom, ehuru hålsan och tilltagande
 ålderns bräckligheter hindrade hans
 deltagande i våra arbeten, annorlunda
 ån genom de skyldigheters upfyllande,
 dem

dem han, lika med oss åtagit sig, och
 värkståldt med noggranhet. —
 !!! Gudsfrugtan, redlig vandel, årligt
 väfende, orådd mot Fädernes-Landets
 fiender, åro i hans målning, fannin-
 gens påutseldrag: skuggan, vår allmän-
 na lott, månskliheten. — Det tåckel-
 se tiden ofta höljer öfver förtjänsten,
 gömde åfven honom, sedan han i Få-
 dernes Landets tjänst årtarit Krigsman-
 na vanliga åfventyret. — Trettjo fyra
 åhrs årsfarenhet här af, ger vår Sam-
 tid påminnelsen af de besvär, hvartill
 rättigheten att båra en Guldkantad
 hatt, värja och rustning, låckar yng-
 lingar. — Senaste Kriget i Pommern
 msh utmärkte

utmärkte vår bortgångne Broders tankefätt, då åran och faran ofta täflade om hans person. — Att här utmärka alla händelser, hvilka tråfsat hans mod, vore att författa en lista på hans förtjänster. — Men vi sluta dem i vår högaktning, och lämnom hans minne inom föreningsbandet, under den Knuten, Allmakten sielf behagade uplösa, då vår Broder feck kallelsen till sin redan timade förvandling.

Trött vid lyckan, skild från verlden, bullret och fåfången, kände han försmaken af den fällhet, som väntade honom, under ett trostördt utgång, med naturens Högt Lyfande Uphofsman

man. Syflosatt härmed, ville Förfynen, att han feck bortlägga stämpeln, af ofullkomligheten den Ellofte Martii innevarande åhr.

Religion gaf honom styrcka i dödsstunden, ofvertygad med en Socrates, att all egen dygd är en skugge; hvarföre åfven den eld, som i tiden utgiort hans fullkomlighet, ofelbart gådt till sitt ursprung, och ljuset han efterstråfvat, redan blåffat, för denna Murarens förklarade ögon.

Han mins nu ofullkomligheten som en dröm, ser verlden som en liten punkt, önskar hennes förbättring, och har

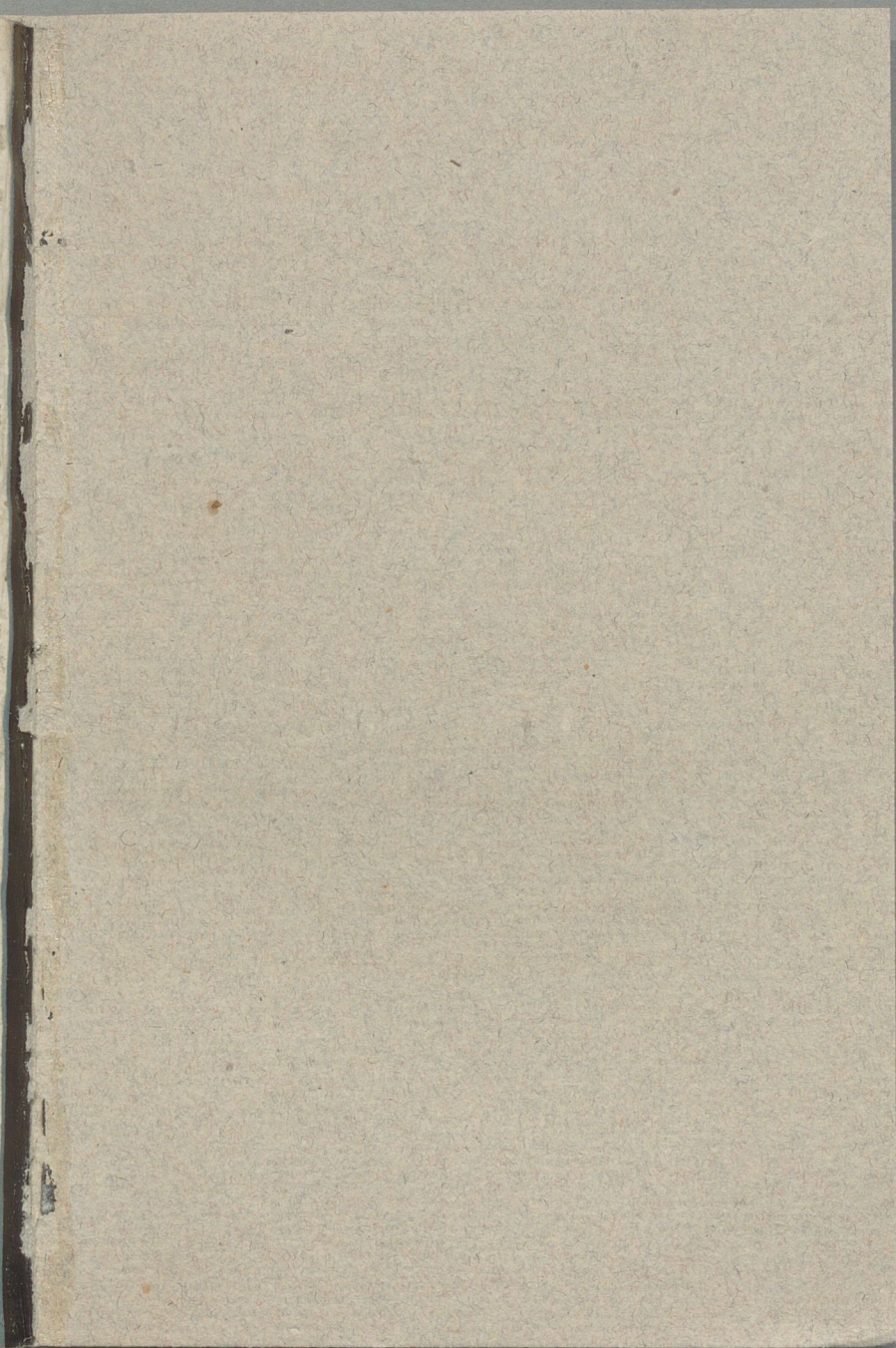
har glädje, då hon en gång aflägger
den bortskämde ytan.

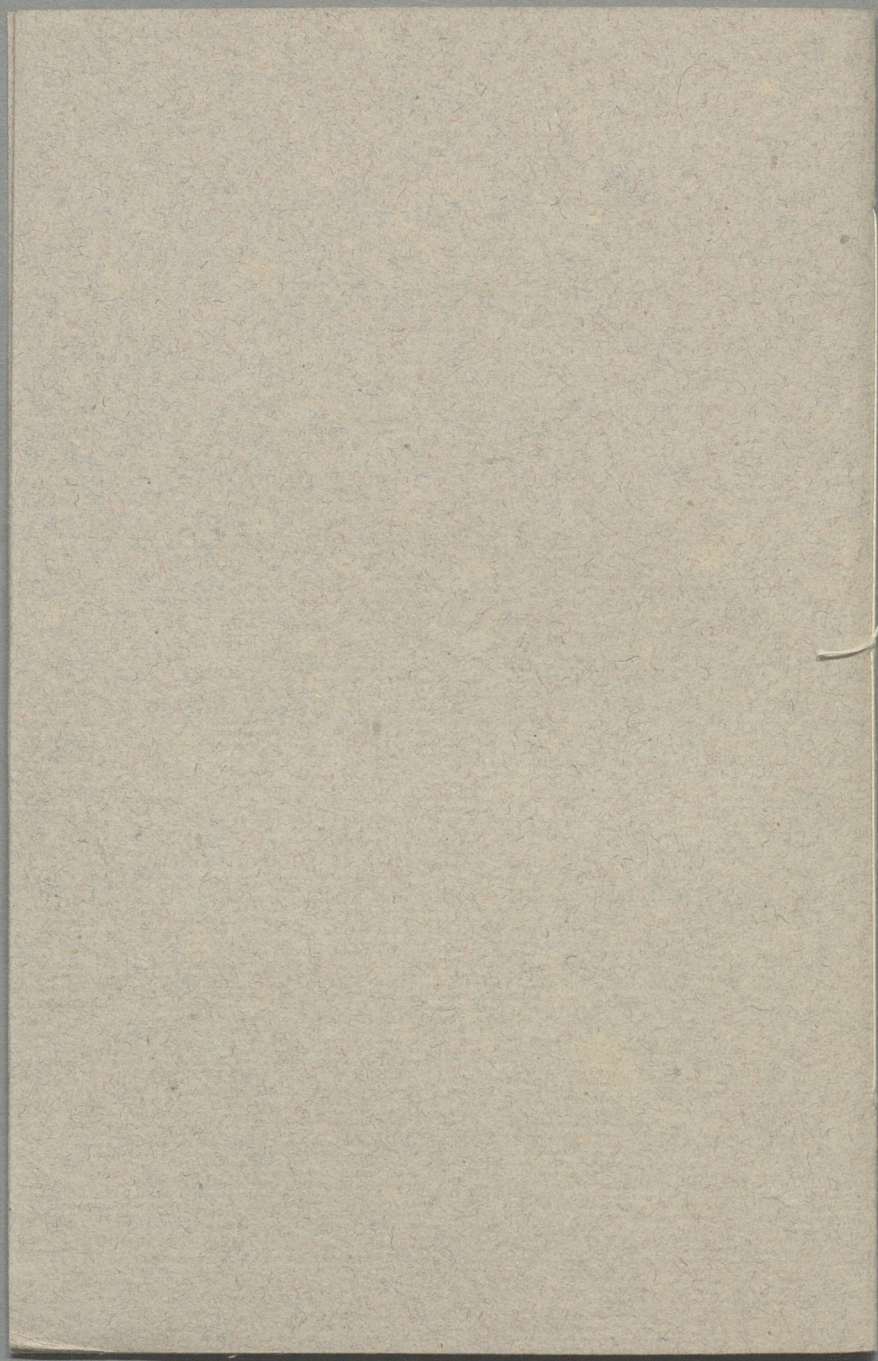
Mina Bröder!

Förr eller senare rinna våra tim-
glas ut. — Mätte våra arbeten vara
duglige och gällande på aflönings da-
gen, den dagen, då den Gamle af Da-
garna, krossar de pelare, på hvilcka na-
turen hvilar. — När dessa stoder ram-
la är tiden förbi som en tillsluten bok;
himlen skall då försvinna som en rök,
men den kretsen där Ljus och Fullkom-
lighet råder, inrymmas dem, som äro
tecknade med försoningens blod. —
Vid desse kommer intet dödsqual mer,
ty

ty de hafva Kämpat och vunnit Kro-
nan. — Ach! att vi då äfven måtte
vara af de utvaldas antal, och emedler-
tid visligen betänka, at vi dö måste,
på det, när en gång grafvarna öppnas,
vi tillika må del hafva, i de rått-
färdigas upståndelse!!!

Gen den dagen, då den Gamle af Da-
garna, kollar de polare, på hvilka na-
turen hvilat. — — —
Ja är tiden förbi som en alluren bok;
himlen skall då försvinna som en rök,
men den kretsen där Ljus och Fullkom-
lighet råder, förnyas den, som äro
tecknade med försvinnens blod. —
Vid dellen kommer inner dödsdual mor-

www.books2ebooks.eu